

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Sōkratus Scholastiku Kai Ermeiu Sozomenu Ekklesiastikē Istoria

Socrates <Scholasticus>

Mogvntiae, 1677

Caput XXIII. De calumnia sancto Athanasio intentata ob manum Arsenii.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14233

A

Κεφ. κγ'.

CAPUT XXIII.

Περὶ τῆς ευκοφαντίας τῆ ἀγίου ἀθανασίου, διὰ τὴν τῆ ἀρσενίου χεῖρα.

De calumnia sancto Athanasio intentata ob manum Arsenii.

Μελιτιανοὶ δὲ τῆς ἀσκήσεως ἀποτυ-
 χήσας πείρας, ἐτέρας ὕφαινον κατὰ
 ἀθανασίον γραφάς· τὴν μὲν, ὡς πόθηλον
 κερὶ συντελεῖν· τὴν δὲ, ὡς ἀρσένιον πῦρ
 κείρας, ἔξετεμνεν αὐτὸν τὸν βραχίονα, καὶ
 παρ' αὐτῶν ἐχρήσθη ἡσυχία· οἷα ἡ κληρι-
 κὸς ἐλέγετο ὁ ἀρσένιος· ἔτι, ἀμαρτήματα
 ἀπειθεῶν κρυπτεῖν· δίκην γὰρ ὑφωρεῖτο
 δόξαι, ὡς τὰ ἐπισκόπων ἀδύνατον· τὸ
 δεσμεῖν ἔτι, εἰς ἐχρήσθη διαβολῶν διε-
 σκώσασαν οἱ ἐπίσκοποι δούλους ἀθανασίου· καὶ
 τὸν μὲν ἀρσένιον ἐπιμελῶς ζήτησαν ἄλλοι, καὶ
 φιλοφρονησάμενοι, καὶ πᾶσαν δύναμιν
 καὶ ἀσφάλειαν παρέξιν αὐτῶν ὑποχώρησαν,
 ἀρσενίου ἀφ' ὧν πᾶσι αὐτοῖς συνήθων
 καὶ ἄλλοι σπυδαζόντων· πλείους ὄνομα
 αὐτῶν ἦν, πρεσβύτερος μοναστηρίου ἐπιστά-
 τα τῶν ἀρσένιον κρυπτεῖν, σπυδαζόντων ἀφ' ὧν
 καὶ τὰς ἀγορὰς καὶ τὰς συλλογὰς τῶν ἐν
 τῷ, λογοποιεῖν τὸν πεφονδευτῆ κατὰ
 ἀθανασίον· παρὰ σκώλαξ δὲ πρὸς τοιαύ-
 τῃ κατηγόρειαν Ἰωάννης μοναχὸς πρὸ γρα-
 φῆται· ταύτης δὲ τῆς ἀγορᾶς φήμης
 ἐπιπλοῦς διασπαρείσας ἐπὶ τὸ στέγον, ὡς καὶ
 βασιλέως ἀνοίας φθάσι, ὁρῶν ἀθανά-
 τος εἰς συμβαῖν αὐτὸν καὶ ἐπὶ ταύτῃ τῇ αἰτίᾳ
 γρηθῶν ὑπομεῖναι, χαλεπὸν ἐστὶν ἀπολο-
 γησάσθαι ὡς διὰ τὰς τοιαύτας φήμας
 ἀσφαλεῖς μὲν, ἀλλ' ἐραλῆγ' αὐτῶν τῶν
 οὐκ αὐτῶν τέχναις· καὶ ὡς ἐνεδέχετο πάντας πι-
 σεῖν· ἐπειὸς μὴ καλύπτει τὴν ἀλήθειαν
 ταῖς αὐτῶν διαβολαῖς ἢ ἰσχυρὰς πολλὰς πεί-
 ρην ἐργάσας, ἀρσένιος μὴ φανομένους· λογισά-
 μενος· ἐν ὧσιν αὐτῶν ἄλλως ἐαυτὸν κατάρτοι τ'
 ὑπονοίας, εἰ μὴ ζῶν ἀπελέγετο τὸν τεθνήσκαι
 λεγόμενον, πῆμ' αὐτῶν ἀμφοῖν αὐτὸν τινὰ πιστό-
 τῶν δακόντων, ἀναζητήσονται τὸν ὅτι, ὡς ἀ-
 γόμενος εἰς θεβαΐδα, ἔξαφ' ἐλάττων τινῶν
 μοναχῶν, ἐργῶ ὅπως διήχθη· ἐπεὶ δὲ ἤκε πρὸς
 πλείων παρ' ὧν κρυπτεῖν, αὐτὸν μὲν ἀρσένιον εἰ

Μelitiani verò à priore conatu re-
 pulsi, alias adversus Athanasium
 calumnias texuerunt. Alteram, quòd
 sacrum poculum confregisset: Alteram
 quòd Arsenium quendam interfecisset,
 & brachium ejus defectum maleficii
 causâ penes seretineret. Porro iste Ar-
 senius Clericus, cum delictum aliquod
 commisisset, dicebatur sese occultare.
 Metuebat enim ne coram Episcopo
 convictus, pœnas daret. Cum hoc ita
 accidisset, gravissimam inde calumniam
 confarcinarunt hi qui Athanasio infi-
 diabantur. Et Arsenium quidem stu-
 diose perquisitum repererunt: eumque
 benigne excipientes, omnemque ei be-
 nevolentiam ac securitatem polliciti,
 clam eum deducunt ad quendam ex
 suis familiaribus & earundem cum ipsis
 partium: Prinem nomine, Presbyte-
 rum cujusdam monasterii. Illic cum
 Arsenium abdidissent, per fora & cœ-
 tus primariorum hominum de industria
 circumeuntes, illum ab Athanasio oc-
 cisum esse jactabant. Quin etiam Jo-
 annes quidam Monachus subornatus
 fuerat, qui eam accusationem intende-
 ret. Hujus sceleris fama cum in mul-
 tos sparsa esset, adeo ut ad aures quoque
 Imperatoris perveniret, animadvertens
 Athanasius si de hoc quoque crimine
 accusari ipsum contingeret, difficile fo-
 re ut apud iudices quorum animi hujus-
 modi rumoribus præoccupati essent,
 causam suam defenderet, adversario-
 rum fraudibus non minore astu resti-
 tit: & quantum in se erat, cunctis fidem
 faciens, providit ne calumniis illorum
 veritas obscuraretur. Enimvero ple-
 risque persuadere difficillimum erat,
 Arsenio nusquam comparente. Cer-
 nens igitur fieri nullo modo posse, ut se
 ab hac suspitione purgaret, nisi illum
 adhuc vivere convinceret qui mortuus
 dicebatur, fidelissimum quendam Dia-
 conum ex comitatu suo misit, qui Ar-
 senium perquireret. Qui cum venis-
 set in Thebaïdem, indicio quorundam
 Monachorum didicit, ubinam dege-
 ret. Veniens igitur ad Prinem apud
 quem latitabat Arsenius, ipsum quidem

Ο ο ο ij

Arsenium minime deprehendit. Nam de Diaconi adventu pramoniti, cum in inferiorem Aegyptum transportaverant. Prinem vero comprehensum duxit Alexandriam, & unam cum illo Heliam quendam ex ejus contubernalibus, qui Arsenium aliud abduxisse ferebatur. Hi ambo ad Ducem rei militaris per Aegyptum adducti, Arsenium adhuc vivere confessi sunt: ac prius quidem occultatum apud ipsos delituisse, nunc vero in Aegypto versari. Hac ita gesta ad Constantinum referri curavit Athanasius. Imperator vero ei rescripsit, ut sacerdotali officio impigre fungi pergeret, & disciplinae populi pietatique prospiceret: Melitianorum autem insidias pro nihilo duceret: quippe cum ipse probe sciret, eos invidia stimulos ad hujusmodi falsas & confictas accusationes & ad tumultus contra Ecclesiam prorumpere. Se vero in posterum talia non passurum: sed juxta publicas leges judicem futurum, ac penas de illis sumpturum esse, nisi quiescerent: quippe qui non solum insidias struerent innocentibus, verum etiam Ecclesiae disciplinam ac pietatem nefarie corrumpere. Hac Imperator cum scripsisset Athanasio, Epistolam suam in publico populi conventu legi praecepit, quo facilius cuncti voluntatem ac propositum ipsius cognoscerent. Abhinc Melitiani timore percussi, aliquantisper quiescere, dum minas Imperatoris reformidarent. Interim vero Ecclesia per universam Aegyptum pacata, & tanti sacerdotis sollicitudine gubernata, quotidie crelescebat, multis tum ex Gentilium numero, tum ex haereticorum multitudine, ei se adjunctibus.

καλαλαμβάνει προμαθόντες γρη ἀφ' ἑσθ' διακόνε, μέλειςσαν τ' τον εἰς τὴν κατω ἀγγρον ἀβλαβῶν ἵτον πρέινη, ἠγαγρ εἰς ἀλεξάνδρην ἀμα ἡ ἡλίαν, ἕνα τῶν αὐτῶ συνιτων ὅς ἐλέξτο τον ἀρσένιον ἐτέρωδι μέλειςσαι ἀμφο παρσαχθίνες τῶ ἀρχονι τῶν ἐν αὐτῶν στρατιωτικῶν ταγματῶν, ἀμολοῖσθαι ἐν ζῶσιν εἶναι ἀρσένιον. λαθεῖν δ' ἐ παρ' αὐτῶν πρῆτερον κρηπόμενοι, κ' νῦν ἐν αὐτῶν διαβη ταῦτα ἔτω συμβαῖνα, δ' ἡλα γρηδὲ κενταῖνω ἐσπῆδασεν ἀθανάσιω. τῷ βασιλεῖ ἀνέγραψεν, ἔχων τ' ἱερωσύνης ἐπιμελῆς, κ' τ' ἐλαδὲ διταξίας κ' δισθεβίας προνοῶν παρ' ἐδ' ἐν ἡγήατ' ἄς τῶν μελιτιανῶν, ἐπελελῆς κ' αὐτῶν εἶδοτ' ὅ, φθόνου ἀλίς ἐγερῖν ἐς αὐτάς ψυδῆς κ' πεπλασμένας γαφαρῆ, τῆς κ' τ' ἐκκλησίας θορύβες ἀλλόντε τῆ κ' πῆ μὴ συγχωρεῖν τα τοιαῦτα ἀλλὰ δικαστῆ ἐσεαδ κ' τῆς πολιτικῆς νόμας. εἰ μὴ ἴσχυα ἀγοικεν, κ' δίκην λαθεῖν παρ' αὐτῶν, ὡς ἐ μόνι ἀδίκως τοῖς ἀθώοις ἐπιβελευόλων, ἀλλ' ἀδίκως τῆ ἐνταξία τῆς ἐκκλησίας, κ' τῆ ἐνοβία λυμανομένων τοιαῦτα γράψας ὁ βασιλεὺς ἀθανάσιω, προσέταξεν εἰς τὸ κοινὸν ἀναγνωθῆναι τὴν ἐπιστολήν, ἢ εἰδεῖται πῶς ἐχοικεν τὴν ἀντ' παρῶσιν τὸ ἴδ' ἐκαστῶν παρ' εἰς ἡγόμενοι οἱ τὰ μελίτις φρονήσι, τῆος ἡρέμεν, ὑφορῶμροι τὴν τῆ κρηδῆ ἀπφλῶ, εἰσηνευομένη ἡ ἡ κ' πᾶσων ἀγρῶν ἐκκλησία, κ' ὑπὸ τοςτέτε κερῶς παρῶσιν ἰθνομένη, πολυπλασίον ὅση μῆσαι ἐγνήσ πολλῶν παρῶσιν ἐμένων ἐκ τῆ ἐλληνικῆ παρῶσιν κ' τῶν ἀλλων αἰρέσεων.

CAPUT XXIV.

Quomodo interiores Indorum gentes eo tempore Christi fidem susceperint, operâ Frumentii atque Aedesii captivorum.

PER idem tempus ultimos eorum quos vulgo Indos appellamus, ad quos Bartholomaei praedicatione minime pervenerat, à Frumentio sacerdote & sacrarum disciplinarum doctore Christianam religionem accepisse comperimus. Verum ut in eo miraculo quod tum Indis accidit, aperte noscamus

D

Κεφ. κδ'

Ὅτι κ' τὰ ἐνοστήρια τῶν ἰνδῶν ἴδιν, τότε τὸν χειρῶν ἰδῆσαντο, διαφρηματικῆς κ' αἰδισίης, τῶν ἀλλοτρίων.

ΥΠὸ τῆτον τον χρένον, παρ' ἡλ' Φαμε τῆς μένωσας τῶν βαρτολομαῖς κρημῶν, μέλαχρῆν ἑ δόμαλιος ὑπὸ φρηματικῆς κ' καθηγητῆ ἡγόμενῶ παρ' αὐτοῖς τῆς ἐκκλησιαστικῶν μαθημάτων ἵνα ἡ γνώμην κ' ἐν τῶ παρῶσιν δόξω τῶ συμβαῖνος παρ' εἰς τῆς ἰνδῶν, ἐκ αὐτῶν θρώπων, ὡς ποιετῆρολογεῖατ' ἀκρῆ, τῶν